

Az adóügyi eljárásban kiszabott adóbírság nem zárja ki az adóbírság alapjául szolgáló cselekmény miatt büntetőeljárás megindítását és büntető szankció alkalmazását, ez nem sérti a kétszeres eljárás tilalmát, de a kiszabott adóbírságnak a büntetőeljárásban jelentősége lehet [Be. 4. § (3) bek.].

- [1] A törvényszék a felülbírálat alapját képező ítéletével a vádlottat költségvetési csalás büntette [Btk. 396. § (1) bek. a) pont, (4) bek. a) pont] miatt 4 év 6 hónap szabadságvesztésre, és 5 év Magyarország területéről történő kiutasításra ítélte. A szabadságvesztés végrehajtási fokozatát börtönben határozta meg.
- [2] A törvényszék ítélete ellen a vádlott és védője is fellebbezést jelentettek be elsősorban felmentés, másodsorban a kiszabott büntetés enyhítése érdekében.
- [3] A vádlott védője írásbeli beadványában a fellebbezését a kiszabott büntetés enyhítése érdekében tartotta fenn. Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság nem foglalkozott a kétszeres eljárás tilalmával, így nem tulajdonított semmilyen jelentőséget annak, hogy a vádlottat az adóhatóság jelen ügyben 244 000 000 forint közigazgatási bírsággal sújtotta, illetve vele szemben beutazási és tartózkodási tilalom elrendelése iránt történt intézkedés.
- [4] A törvényszék ítéletének felülbírálata során az ítélőtábla elsősorban azt rögzítette, hogy az elsőfokú bíróság az eljárását még a büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény (a továbbiakban: korábbi Be.) alapján folytatta le, azonban a másodfokú felülbírálatra már a 2017. évi XC. törvény (a továbbiakban: Be.) alapján került sor. A Be. 870. § (1) bekezdése értelmében azonban a törvény hatálybalépésekor folyamatban lévő büntetőeljárásban az azt megelőzően a korábbi jogszabály szerint végzett eljárási cselekmények akkor is érvényesek, ha ezt a Be. másként szabályozza.
- [5] A felülbírálat során azt állapította meg, hogy az elsőfokú bíróság eljárási szabálysértést nem vétett, így nem állapítható meg olyan perjogi hiba, ami az érdemi felülbírálatot kizárná.
- [6] Az elsőfokú bíróság a tényállást túlnyomó részt megalapozottan rögzítette, azonban a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontja alapján szükséges annak kiegészítése a vádlottal szemben alkalmazott közigazgatási eljárás, illetve határozat adataival.
- [7] A Nemzeti Adó- és Vámhivatal Sz. Megyei Adó- és Vámigazgatósága Vámellenőrzési Osztály a 2017. április 26. napján kelt határozatával a vádlottal szemben az uniós vámjog végrehajtásáról szóló 2016. évi XIII. törvény (Vámtörvény) 25. § (1) bekezdés b) pontjában foglalt vámfelügyelettel, vámellenőrzéssel kapcsolatos kötelezettség megszegése miatt 244

595 000 forint vámigazgatási bírságot szabott ki, és annak megfizetésére kötelezte. Rendelkezett a behozott cigaretta lefoglalásáról, illetve elkobzásáról is.

- [8] A fenti kiegészítéssel a tényállás teljes mértékben megalapozottá vált, és a Be. 593. § (3) bekezdése értelmében a másodfokú ítélezés alapját képezte.
- [9] A törvényszék az indokolási kötelezettségét alapvetően teljesítette. Részletesen foglalkozott a vádlott védekezésével, azt az eljárás során beszerzett egyéb bizonyítékokkal egybevetette. A bizonyítékok okszerű mérlegelésével megfelelő indokát adta annak, hogy a vádlott miért volt tisztában azzal, hogy az általa vezetett autóbuszon a lefoglalt cigarettamennyiség volt elhelyezve, ennek ellenére azt a vámon nem jelentette be. A tényállás így a bizonyítékok okszerű mérlegelésén alapult, melynek felülmérlegelésére a másodfokú eljárás során így nem kerülhetett sor. Ez alapján az I. r. vádlott felmentése szóba sem jöhet.
- [10] A megalapozott tényállásból okszerű a vádlott bűnösségére vont következtetés és a cselekmény jogi minősítését is törvényesnek találta az ítélőtábla.
- [11] A büntetés kiszabása körében előterjesztett védelmi fellebbezések nem alaposak.
- [12] A vádlott fellebbezésének indokolásában hivatkozott arra, hogy a közigazgatási bírság, a közigazgatási eljárás és a büntetőeljárás egymást nem zárja ki, azonban az Alkotmánybíróság 8/2017. (IV. 18.) AB határozata, valamint az Európai Unió Bírósága (EUB) által meghozott „Fransson határozat” alapján a közigazgatási eljárásban kiszabott bírságot jelentős mértékű enyhítő körülményként kell értékelni a büntetőügyben a kétszeres büntetés elkerülése érdekében.
- [13] Az ítélőtábla megállapította, hogy jelen eljárásban valóban megállapítható az, hogy a vádlottal, mint természetes személlyel szemben alkalmazott a Nemzeti Adó- és Vámhivatal ugyanazon cselekmény miatt jelentős összegű adóbírságot. Az ítélőtábla részben hivatalból, részben a védői felvetésre vizsgálta, hogy a kétszeres elítélés tilalmába ütközik-e az adóigazgatási eljárásban kiszabott adóbírság és a büntetőeljárásban alkalmazandó szankció. A ne bis in idem elv szempontjából a legfontosabb nemzetközi forrás az Európai Unió Alapjogi Charta-ja, az Emberi Jogok Európai Egyezménye és a Schengeni Végrehajtási Egyezmény. A Charta alkalmazásának kötelezettsége kapcsán fontos kiindulópont, hogy az Európai Unió költségvetése bevételi oldalának egyik összetevője a hozzáadott értékadó alapú saját forrás, melynek a részét képezik a vámok. A védő által is hivatkozott Akerberg Fransson ítéletben az Európai Bíróság hivatkozott arra, hogy amikor egy tagállami bíróság olyan büntetőeljárást folytat, amelyben a hozzáadott érték típusú adóval kapcsolatban felmerült adóbírságról és költségvetési csalásról kell dönten, akkor egyben az Unió saját

bevételi forrását érintő kérdésben is eljár, azaz uniós jogot is alkalmaz. Az uniós jog végrehajtása során viszont a Charta 51. cikke értelmében tiszteletben kell tartani a Chartában foglalt jogokat és be kell tartani az abban foglalt elveket is. Ez a kötelezettség akkor is terheli a tagállami szerveket, ha pusztán a tagállamon belül megvalósult bűncselekménnyel kapcsolatban járnak el. A Charta 50. cikke kétszeres eljárás alá vonás és kétszeres büntetés tilalmáról úgy rendelkezik, hogy „senki sem vonható büntetőeljárás alá és nem büntethető olyan bűncselekményért, amely miatt az Unióban a törvénynek megfelelően már jogerősen felmentették vagy elítélték”. A Charta 52. cikk (3) bekezdés utal arra, hogyha az olyan jogokat tartalmaz, ami megfelel az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló európai egyezményben biztosított jogoknak, akkor e jogok tartalmát és terjedelmét azonosnak kell tekinteni azokéval, amelyek az említett egyezményben szerepelnek. Az Emberi Jogok Európai Egyezményéhez csatolt Hetedik Kiegészítő Jegyzőkönyv a 4. cikkben érinti a kétszeres eljárás alá vonás vagy büntetés tilalmát. „Ha valakit egy állam büntetőtörvényének és büntető eljárási törvényének megfelelően egy bűncselekmény kapcsán már jogerősen felmentettek vagy elítéltek, e személlyel szemben ugyanennek az államnak az igazságszolgáltatási szervei ugyane bűncselekmény miatt nem folytathatnak büntetőeljárást, és vele szemben abban büntetést nem szabhatnak ki.” Ugyanezt az alapelvet rögzíti a Schengeni Végrehajtási Egyezmény 54. cikke is, némileg másképp fogalmazva. A hazai jogban a ne bis in idem elvét az Alaptörvény XXVIII. cikk (6) bekezdése alkotmányos szinten rögzíti, mely szerint „a jogorvoslat törvényben meghatározott rendkívüli esetei kivételével senki nem vonható büntetőeljárás alá, és nem ítéltető el olyan bűncselekményért, amely miatt Magyarországon vagy – nemzetközi szerződés, illetve az Európai Unió jogi aktusa által meghatározott körben – más államban törvénynek megfelelően már jogerősen felmentették vagy elítélték”.

- [14] Ezen alkotmányos szabály alapján mondta ki az Alkotmánybíróság, hogy az állatok védelméről és kíméletéről szóló 1998. évi XXVIII. törvény 43. § (1) és (4) bekezdésének alkalmazása során az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdéséből és XXVIII. cikk (6) bekezdéséből, a jogbiztonság elvéből, valamint a kétszeres eljárás alá vonás és büntetés tilalmából eredő alkotmányos követelmény, hogy ha állatkínzás vétsége vagy büntette miatt büntetőjogi felelősség megállapításának van helye, vagy a büntetőjogi felelősség kérdésében már jogerős marasztaló döntés született, akkor ugyanazon tényállás alapján indult állatvédelmi hatósági eljárásban, ugyanazon jogellenes cselekmény miatt állatvédelmi bírság kiszabására ugyanazon személlyel szemben nem kerülhet sor [8/2017.

(IV.18.) AB határozat].

- [15] A Be. 4. § (3) bekezdése szerint büntetőeljárás nem indítható, illetve a megindult büntetőeljárást meg kell szüntetni, ha az elkövető cselekményét már jogerősen elbírálták, kivéve a rendkívüli jogorvoslati eljárások és egyes különleges eljárások esetét.
- [16] A kétszeres eljárás tilalma – az ún. „ne bis in idem” elv alkalmazása – tehát Magyarországon az Alaptörvényben rögzített alkotmányos követelmény. Az ártatlanság vélelmét tartalmazó hivatkozott alaptörvényi rendelkezés a büntetőjogi felelősség végleges megállapítását kifejezetten és kizárólag a bíróság (és nem más hatóság) jogerős határozatához köti. A „ne bis in idem” elvét előíró rendelkezés pedig felmentésre és elítélésre utal, ilyen tartalommal pedig fogalmilag csak bíróság hozhat határozatot. A magyar jogrendszerben „res iudicata” hatás kiváltására tehát az Alaptörvény rendelkezései szerint csak bírósági határozat képes. Ez nem érinti az Európai Unió másik tagállamában hozott – ugyanilyen hatás kiváltására alkalmas – más jogi aktus érvényességét (BH 2018.301).
- [17] Az ugyanazon cselekmény fogalmával kapcsolatban az Európai Unió Bírósága és a hazai bíróságok gyakorlata egyaránt azonosan értelmezik, és egyaránt a történeti tényállásnak, az úgynevezett tettazonosság fogalmának van jelentősége.
- [18] Az Európai Unió Bírósága több esetben foglalkozott azzal a kérdéssel, hogy hogyan kell megítélni, ha ugyanazon tényállás alapján valamely tagállam hatósága közigazgatási szankciót alkalmazott, és hogy ilyen esetben akár másik, akár ugyanazon tagállamban indítható-e büntetőeljárás, illetve szabható-e ki büntetés. Az Európai Unió Bírósága ugyanis legújabb ítéleteiben kiterjesztette a ne bis in idem elv alkalmazását olyan esetekre is, amikor büntetőjogi és közigazgatási jogi jellegű szankció találkozik (C-489/10., 2012. június 5. Bonda ítélet, Akerberg Fransson ítélet). A kétszeres eljárás tilalmának kérdésében való döntés során meghatározó jellegű annak eldöntése esetről esetre, hogy az alkalmazott szankció büntető jellegűnek minősíthető-e vagy sem. Ennek eldöntése az Emberi Jogok Európai Bírósága (EJEB) előtt folyt úgynevezett Engel ügy (1976. június 8. Engel és társai kontra Hollandia ügy), ahol az EJEB három kritérium alapján vizsgálta a szankciók büntetőjogi jellegét, amely kritériumokat az Európai Unió Bírósága is alkalmazza. Ezen kritériumok szerint vizsgálni kell
1. a nemzeti jog büntetőjogi besorolását, mint kiindulási alapot,
 2. a szankció célját és címzett körét,
 3. az előírt büntetés jellegét és súlyát.

[19] Az EJEB az Engel kritériumok alapján ugyanis az utóbbi években több ítéletben is kimondta a *ne bis in idem* elvének megsértését olyan kettős eljárásokban, amikor adócsalás miatt adóbírság alkalmazása mellett büntetőeljárás is indult ugyanazon személy ellen, ugyanazon szabályszegés miatt, vagy csempészetért közigazgatási bírságot szabtak ki ugyanazon tényekre alapozva, mint amelyek alapján korábban büntetőeljárásban jogerős döntés született (Grande Stevens and Others v. Italy ügy – 18640/10., 2014. március 4-i ítélet, Lucky Dev v. Sweden ügy – 7356/10., 2014. november 27-i ítélet, Kapetanios and Others v. Greece ügy – 3453/12., 42941/12. és 9028/13., 2015. április 30-i ítélet). Az Európai Unió Bírósága pedig az Akerberg Fransson ítéletben kifejezetten azzal foglalkozott, hogy a Charta 50. cikkében szabályozott *ne bis in idem* elvét akként kell-e értelmezni, hogy az kizárja-e, hogy valamely vádlott ellen adócsalás (kötségvetési csalás) miatt büntetőeljárást indítsanak, ha ugyanazon téves adat közlési tényállás miatt vele szemben már adóbírságot szabtak ki. Az Európai Unió Bírósága döntése az volt, hogy a Charta 50. cikke nem zárja ki, hogy valamely tagállam a hozzáadott érték típusú adóval összefüggő bevallási kötelezettségek teljesítésének elmulasztásában megnyilvánuló ugyanazon tényállásra adójogi és büntetőjogi szankciók kombinációját alkalmazza. Az ilyen bevételek teljeskörű beszedésének biztosítása, ezáltal pedig az Unió pénzügyi érdekeinek védelme céljából a tagállamok szabadon választhatják meg az alkalmazandó szankciókat, amelyeknek azonban hatékonynak, arányosnak, és visszatartó erejűnek kell lenniük. A kétszeres eljárás tilalma szempontjából kiemelendő azon megállapítása a határozatnak, mely szerint ezek a szankciók ölthetik közigazgatási szankció vagy büntetőjogi szankció formáját, illetve a kettő kombinációja is lehetséges. A Charta 50. cikke csak akkor zárja ki, hogy ugyanazon tényállás alapján, ugyanazon személlyel szemben büntetőeljárást indítsanak, ha az adóbírság büntető jellegű és jogerőssé vált. Az Európai Unió Bírósága az adóbírság büntető jellegének mérlegelése szempontjából átveszi és alkalmazza a Bonda ítéletben is hivatkozott és az EJEB által kidolgozott Engel kritériumokat. Az Európai Unió Bírósága következetes gyakorlata szerint azonban az alkalmazott adóbírság büntető jellegének vizsgálata minden esetben a Nemzeti Bíróság feladata. Az EJEB az ítélezése során az Emberi Jogok Európai Egyezményének 6. cikke kapcsán már rámutatott arra, hogy a tagállamokban kiszabott 20, illetve 40%-os adóbírság büntetőjogi jellegű, majd a 30%-os és a 60%-os mértékű adóbírság vonatkozásában ugyanezt megismételte (Janosevic v. Sweden ügy 34619/97., 2001. november 1-jei ítélet, Vastberga v. Sweden ügy – 36985/97., 2002. július 23-i ítélet, Manasson v. Sweden ügy – 41265/98., 2003. április 8-i ítélet,

Rosenquist v. Sweden ügy – 60619/00., 2002. szeptember 14-i ítélet, Synnelius and Edsbergs Taxi AB v. Sweden ügy – 44298/02., 2008. június 17-i ítélet, Carlberg v. Sweden ügy – 9631/04., 2009. január 27-i ítélet, Lucky Dev ügy, A and B v. Norway ügy – 24130/11. és 29758/11., 2016. november 15-i ítélet).

- [20] Az Emberi Jogok Európai Bíróságának legújabb gyakorlata alapján olyan egyéb szempontokat is vizsgálni kell a nemzeti bíróságoknak, minthogy a különböző eljárásoknak milyen kiegészítő jellegű célja van, a kettős eljárások előre látható következmények voltak-e az elkövetés során, illetve az eljáró szervek megtettek-e minden lehetséges lépést a kettős elbírálás elkerülése érdekében, illetve az elsőként jogerőre emelkedett kiszabott szankciót a másik eljárásban a jogkövetkezmények alkalmazásakor figyelembe vették-e, azaz, hogy a szankciók arányosak-e és az érintettre nézve nem jelentenek-e indokolatlan többlet terhet. A hazai szabályozást áttekintve egyértelműen megállapítható, hogy a közigazgatási és büntetőjogi szankciók egyaránt előreláthatóak. Az adózás rendjéről szóló 2017. évi CL. törvény (a továbbiakban: Art.) 215. § (1) bekezdése szerint adóhiány esetén adóbírságot kell fizetni. Az Európai Unió Bírósága és az Emberi jogok Európai Bírósága által kimunkált szempontokat figyelembe véve a nemzeti bíróságoknak is egy-egy büntetőeljárás során figyelemmel kell lenni arra, hogy az alkalmazott közigazgatási szankció mennyiben tekinthető büntetőjogi jellegű szankciónak.
- [21] A hazai nemzeti jog besorolása alapján az adóbírságot nem büntető, hanem közigazgatási eljárásban kell alkalmazni, így ebből a szempontból nem büntetőjogi jellegű szankció.
- [22] A szankciók címzetti körét vizsgálva megállapítható, hogy az adóbírság minden adózóra vonatkozik, akinél adóhiányt, azaz adózó esetében adókülönbötet állapít meg az adóhatóság, ami a büntetőjogi jelleg felé mutat. A szankció célját vizsgálva megállapítható, hogy az adóbírság a hazai jogban az adóhiány 50%-a, de meghatározott esetekben annak mértéke 200% is lehet. Mindez ugyancsak az adóbírság megtorló és büntetőjogi jellegére utal.
- [23] Vizsgálni kell azt is, hogy az alkalmazott szankció, mely jogi tárgy védelmét szolgálja. Ebből a szempontból az adózás rendjéről szóló törvény célja az adózás rendjének, az eljárás törvényességének és eredményének a biztosítása, azaz az adóbírság az adózás rendjének biztosítását szolgálja, míg a Btk. 396. §-ban szabályozott költségvetési csalás jogi tárgya az államháztartás (költségvetés) fiskális bevételeinek biztosításához és a költségvetés prudens működéséhez fűződő érdek. A két norma védett jogi tárgya részben eltérő, részben átfedi egymást, így egyaránt utal az adóbírság közigazgatási és büntetőjogi jellegére is.

- [24] A szankció jellegét és súlyát vizsgálva az adóbírság pénzügyi jellegű szankció, amely meg nem fizetése esetén szabadságvesztésre átváltoztatásnak nincs helye, legfeljebb végrehajtási eljárás indítható. Végrehajtható vagyon hiányában annak behajtása meghiúsul.
- [25] A Kúria közigazgatási ügyekben folytatott gyakorlata szerint (Kúria Kfv.I.35.232/2015/4. és különösen a Kfv.I.35.748/2015/5. ítéletei) az adóbírság az adóhiány represszív jellegű szankció, az a fizetendő adóhiányra és a reparatív jellegű késedelmi pótlékra halmozódó visszatartó célzatú jogkövetkezmény. Az adóbírság nem büntető jellege mellett szól az átváltoztatás lehetőségének hiánya. Az adóbírság csak pénzügyi formában hajtható be, végrehajtás alá vonható vagyon hiányában meghiúsul a behajtás. Összességében értékelve az adóbírság természetét megállapítható, hogy annak adóügyi eljárásban történő alkalmazása nem zárja ki a büntetőeljárás megindítását, és nem zárhatja ki a büntetőeljárásban alkalmazható legsúlyosabb szankciók igénybevételét. Mindez azonban nem zárja ki, hogy az arányosság nemzetközileg is elismert elvének megfelelően egy adóügyi bírsággal sújtott ügyben az adóbírsággal érintett személlyel szembeni büntetőjogi szankció alkalmazásánál a büntetés kiszabása során tekintettel kell lenni a már kiszabott adóbírságra is.
- [26] A Kúria 56. BK véleménye III/9. pontjában kötelezettséggént írja elő, hogy az elkövető javára kell értékelni, ha az okozott kárt vagy annak egy részét megtérítette, illetve az elkövetőt a bűncselekmény következtében a büntetőjogi hátrányokon kívül egyéb tényleges hátrányok is érték. Ezek a büntetés mellett külön is egyéni visszatartó hatást fejthetnek ki, indokolt azokat enyhítő körülményként értékelni. Ebből pedig az következik, hogyha közigazgatási eljárás során a kár, vagyoni hátrány megtérítésére kötelezték a terheltet és ő ezen eljárásban azt megtérítette, ezt a büntetőeljárásban figyelembe kell venni.
- [27] Ugyancsak figyelemmel kell lenni a kétszeres elvonás tilalmára a vagyoneklobzás alkalmazásával összefüggésben. A Btk. 74. § (1) bekezdés a) pontjára figyelemmel vagyoneklobzás elrendelésének van helye mind az elkövető által a bűncselekmény elkövetése során, mind az azzal összefüggésben szerzett vagyonra. Ezen rendelkezés alapján a vagyoneklobzás intézkedés csak a ténylegesen bekövetkezett vagyongyarapodás kapcsán alkalmazható. A vagyoneklobzás szempontjából vagyonszerzésnek tekintendő az is, ha a költségvetési csalás a költségvetésbe történő befizetési kötelezettséggel függ össze, az elkövető vagyonának növekedését a bűncselekmény révén éri el vagy annak csökkenését fizetési kötelezettségének büntös kijátszásával kerüli el. A költségvetési csalás elkövetése révén az elkövető vagy más személy, illetve valamely gazdasági társaság a költségvetési

bevétel csökkenésével azonos mértékű vagyont szerez akkor is, ha vagyona ténylegesen gyarapodik, és akkor is, ha a fizetési kötelezettség elkerülésére tekintettel az nem csökken. A Kúria 95. BK véleménye arra is utal, hogy költségvetési csalással összefüggő vagyonszerzést jelent az is, ha az elkövető a Btk. 396. § (6) bekezdésében meghatározott módon a jövedéki bevételt csökkenti. A 95. BK vélemény felhívja azonban a figyelmet arra, hogy a kétszeres elvonás tilalmára tekintettel akkor, ha a költségvetési bevétel kapcsán eljárni jogosult hatóság az elkövetőt vagy azt a gazdálkodó szervezetet, amelyik a vagyonnal gazdagodott a kiesett bevétel megfizetésére, a jogosulatlanul igénybe vett kedvezmény visszafizetésére, illetve a jóváhagyott céltól eltérően felhasznált pénzeszközök visszafizetésére már kötelezte, vagyonekobjzás alkalmazásának nincs helye. Amennyiben a kötelezés nem éri el a bíróság által megállapított bevételkiesés, jogosulatlanul igénybe vett kedvezmény, illetve a jóváhagyott céltól eltérő felhasználás mértékét, az intézkedést az egyéb feltételek fennállása esetén a fennmaradó részre kell alkalmazni. Mindezekből az is következik, hogy a költségvetési csalás miatt indult büntetőeljárásokban a bíróság által megállapított tényállásnak szükségszerűen utalni kell a közigazgatási eljárásban a tettazonosság körében értékelhető eljárás adataira, így abban az esetben, ha ugyanazon cselekményért közigazgatási eljárásban a közigazgatási hatóság szankciót alkalmazott a terhelttel szemben, szükségszerűen rögzíteni kell ezen tényadatokat, és ha van adat rá, a közigazgatási eljárásban a közigazgatási szankció nyomán megfizetett összegeket is, amit a kár megtérülése körében figyelembe kell venni.

- [28] Figyelemmel arra, hogy a törvényszék a vádlottal szemben kizárólag szabadságvesztést alkalmazott, az ítélet tábla a szankció tekintetében is az elsőfokú ítélet helybenhagyásáról rendelkezett, a kifejtett indokok alapján azonban szükséges volt a közigazgatási eljárás adataival a tényállást kiegészíteni és a büntetés kiszabással kapcsolatos indokolást a *ne bis in idem* elv kapcsán pótolni.
- [29] A büntetés kiszabásánál irányadó körülményeket az elsőfokú bíróság hiánytalanul rögzítette, és azokat megfelelően értékelte. Az elsőfokú bíróság a vádlottal szemben pénzbüntetést nem szabott ki és vagyonekobjzást sem alkalmazott. I. r. vádlottat szabadságvesztés-büntetésre ítélte, illetve Magyarország területéről kiutasította. A kiszabott szabadságvesztés tartama eltúlzottnak nem tekinthető, mert az a törvényi középérték alatt maradt. Az ezzel kapcsolatos érveit az elsőfokú bíróság ítéletében kifejtette, azzal az ítélet tábla egyetértett. A vádlottat határozott ideig tartó kiutasításra is ítélte, melynek tartama a törvényi középértékben lett meghatározva, így az eltúlzottnak ugyancsak nem

tekinthető.

- [30] Figyelemmel arra, hogy az elsőfokú bíróság ítéletének egyéb részei is törvényesek, ezért az ítéletábra a Be. 604. § (1) bekezdés a) pontja, valamint a Be. 605. § (1) bekezdése alapján az ítéletet a rendelkező részben írtaknak megfelelően helybenhagyta.

(Debreceni Ítéletábra Bf. II. 589/2018.)